

Alföldi (Jurácsik) Mihály
m. kir. csendőr főtorzsórmester őrsparancsnok

1899. november 9. Diósgyőr – 1982. december 17. Olcsva.

Anyja Pásztor Julianna, apja Jurácsik Pál. A morva eredetű Jurácsik család Mária Terézia idején vándorolt be, mint templómépítő ácsok, de házasságok révén teljesen elmagyarosodtak. Az 1930-as évek elején magyarosították a nevüket.

1917-től katonaként szolgált. 1920-ban kérte felvételét a csendőrség állományába. Megfelelt a felvételével kapcsolatos szigorú előírásoknak, és az összeomlásig esküjéhez hűen teljesítette kötelességét. Egy többgyermekes földműves családba született, jó eszű gyerek volt, aki a csendőrség állományához tartozást egyrészt kitörésnek, de nagyon rövid idő után már hivatásának tekintette.

**Császár alezredes szemléje a vásárosnaményi csendőrőrsön 1934 vagy 1935.
Alföldi Mihály balról jobbra a harmadik.**

**Kerékpáros szolgálatban a vásárosnaményi őrsön.
(Alföldi Mihály a baloldalon).**

Sikeresen teljesítette az előléptetéshez szükséges feltételeket az 1930-as években beiskolázták az egyéves szombathelyi őrsparancsnok-képző iskolába. A tanfolyamot jó eredménnyel végezte el. Ezt követően szolgálatát őrsparancsnokként folytatta.

A Szabolcs-Szatmár megye területén élő volt csendőrök és csendőrtisztek névjegyzékéből tudjuk, hogy a debreceni VI., majd a kassai VIII. csendőrkerület kötelékében teljesített szolgálatot. A róla szóló alábbi iratok és az ő elbeszélése alapján ismeretesek állomáshelyei: Tokaj, Mérk, Vásárosnamény, Mándok, Nyírmeggyes, Turc és Királyháza.

Szemle a Mándoki őrsön 1941-ben. (Alföldi Mihály az ülősorban balról az első).

1937. május 9-én megnősült. Felesége Tóth Matild (1912.augusztus 3. Olcsva - 1989. augusztus 15. Budapest), Arday Vilma és Tóth Ferenc jómódú parasztnak leánya volt. Tóth Ferenc hasonló nevű ősei hosszú időn át a falu bírái és a református egyház presbiterei, gondnokai voltak.

A házasságkötési engedélyre 7 évet kellett várniuk, bár a menyasszony mindenben megfelelt a szigorú elvárásoknak. (A csendőrség szabályzata szerint csak bizonyos számú legénység lehetett nő, mert a vidék biztonsága megkövetelte, hogy az őrsönön mindig legyen elegendő munkaképes csendőr, a házások viszont nem az őrsönön laktak, és felelősségük érthetően megoszlott a szolgálat és a család között. - Szerk.).

Négy gyermekük született: László 1938, Csaba 1939 (meghalt 2006.), Katalin 1941 (meghalt 2011.), Vilma 1945.

Alföldi Mihály és felesége, Tóth Matild.

1944 októberében engedélyt kapott, hogy utolsó állomáshelyéről, Királyházáról a közlegő szovjet csapatok elől hazamenekítse ötagú családját felesége szüleihez, a Szamos menti kis faluba, Olcsvára. Egy hét szabadságot kapott, s ezt követően csatlakoznia kellett alakulatához. Ausztriában az amerikai megszállási övezetben, Linznél esett amerikai fogságba, és a puchenauai táborba került.

25 év szolgálattal a háta mögött tiszta lelkiismerettel, félelem nélkül tért haza az amerikai fogságból. Bár az amerikaiak figyelmeztették, hogy itthon büntetésre számíthat! Ekkor még nem sejtette, hogy családja és az ő személyes sorsa a II. világháború után megpecsételődik azzal, hogy ő csendőrként szolgált. Nem volt tisztában a magyarországi események alakulásával, így az első adandó alkalommal jelentkezett a hadifoglyok hazatérését szervező Hazatérési Kormánybiztosságnál hazatérésre!

1945. októberében tért haza,. A magyar határnál a Komáromi ellenőrző táborban választás elé állították, mely szerint vagy vállalja, hogy a szerveződő „demokratikus rendőrség” kötelékében tiszti rangban tovább szolgál, vagy internálják! A tiszti rangot a „demokratikus” rendőrségben visszautasította, azzal az indoklással, hogy nem akar volt bajtársai elmarasztalásában közreműködni. Vállalta az esetleges internálást, bár úgy vélte, hogy erre

nem kerülhet sor. Tévedett. Ezt követően a komáromi gyűjtőtáborból menetlevéllel családjához Olcsvára távozhatott, ahol jelentkeznie kellett az helyi rendőrbiztosnál, majd pár héttel később, egy hónappal hazatérése után, november 23-án internálták.

A Magyar Államrendőrség Járási Kapitánysága, Mátészalka, 431/1945 P. számú határozatával gyűjtőtáborban végrehajtandó rendőrhatalósági őrizet alá helyezte. Ezen véghatározatot – fellebbezésre való tekintet nélkül – azonnal végrehajtandónak nyilvánították. Az indoklás szerint, *„nevezett, a megejtett nyomozás adatai szerint a Magyar Belügyminisztérium 148/484 /1945 BM. IV. 12. bekezdés alapján, mint csendőrségi tag Németországba távozott, amiért is igazolásáig rendőrhatalósági őrizet (internálás) alá helyezem.”* Az indoklásból kihúзва a *„nyilaskeresztes párt és a Volksbund tagja volt!”* Azaz, nem volt nyilas és nem volt a Volksbund tagja sem! Majd így folytatódik: *„A demokratikus közvélemény kialakítása érdekében indokoltnak mutatkozik nevezettnek a társadalomból való időleges kikapcsolása, miért is a bevezető rész értelmében kellett határozni! Mátészalka, 1945. november 23. (olvashatatlan aláírás) járási kapitányság.”* Azaz nem amiatt internálták, mert feltevésük szerint valamit elkövetett, konkrét vádról szó sem esett, csupán a *„demokratikus közvélemény kialakítása”* indokolta internálását!

Felesége, Matild négy apró gyermekével – a legidősebb ekkor hétéves, a legfiatalabb pár hónapos – szülei olcsvai családi házában húzta meg magát, ahová a háború alatt testvérei is hazamenekültek. A házban 16-an laktak, s ebből 7, hét éven aluli gyermek volt. Az Alföldi család Mátészalkai házából a háború végén oda önkényesen beköltöző lakó nem volt hajlandó távozni, elhagyni a házat. Tudta, s ezt hangsúlyozta is, hogy pereljék be, vele szemben egy volt csendőrnek a bíróság úgysem ad igazat!

Felesége mindent megtett férje mielőbbi kiszabadítása érdekében. 1946. június 20-án kérésére szülőfalujában az Olcsvai Nemzeti Bizottság rendkívüli közgyűlést hívott össze, Alföldi Mihály igazolása tárgyában. *„A Nemzeti Bizottság egyhangú határozattal megállapítja, hogy A. Mihály, aki ugyan eredetileg nem olcsvai lakos, de felesége révén 1930 óta ismerik a községben, bár mint csendőr nem szolgált ott. Ezen idő alatt azonban nevezettnek semminemű népellenes cselekedetéről sem közvetlenül, sem közvetve nincs tudomása a Bizottságnak. A Bizottság tehát egyhangú határozattal megállapítja, hogy A. Mihály magatartása kifogás alá nem esik, miért is javasolja, hogy nevezett igazolása mielőbb mondassék ki, s azáltal szabadlábra helyeztessék! Aláírták: Tóth Jenő elnök református lelkész, mint a bizottság elnöke, a bizottság tagjai: Kósa Sándor, Klein Herman és Kósa Imre.”*

Matild a Nemzeti Bizottság igazolását is csatolva kétségbeesésében 1946. június 21-én kérelemmel fordult a belügyminiszterhez, melyben körülményeire tekintettel kérte férje szabadon bocsátását, arra hivatkozva, hogy a férje egyedüli bűne az, hogy csendőr volt! A kérelemre nem tudjuk, hogy érkezett-e válasz, az azonban tény, hogy 1946. október 1. dátummal, tíz hónapos internálás után, 3 és fél hónappal a beadvány megszületése után Alföldi Mihály internálását az alábbiak szerint megszüntették, s ezzel egyidejűleg rendőrhatalósági felügyelet alá helyezték.

Kérdés, hogy volt-e ebben szerepe felesége belügyminiszterhez címzett kérelmének? Valószínű, hogy nem! Tíz hónap után szüntették meg az internálását, miután ellene semmi

terhelőt nem találtak, s helyette a lakóhelyén eltöltendő rendőrhatalósági felügyeletet rendeltek el.

„A BM 336/394. véghatározatával, felülvizsgálta a magyar államrendőrség mátészalkai kapitánysága által 1945. november 23-án hozott 431/1945 számú véghatározatát, s felügyeleti jogánál fogva meghozta a következő véghatározatot: mely szerint: Az elsőfokú véghatározat megváltoztatásával nevezett rendőrhatalósági őrizetét megszüntetem, s helyette nevezettnek lakóhelyén rendőrhatalósági felügyelet alá helyezését rendelem el, 1946. október 1-i hatállyal. A rendőrhatalósági felügyelet módozatainak megállapítását a Szatmár-Bereg vármegyei főkapitányságra bízom. Kelt: Budapesten 1946. október 1. Aláírta dr. Tant miniszteri biztos.”

A Magyar Államrendőrség Szatmár Vármegyei Államvédelmi Osztálya Mátészalka 108/1946 számon Alföldi Mihály rendőrhatalósági felügyeletének módjára vonatkozó véghatározatot adott ki, mely az alábbi korlátozásokat tartalmazza: este 7-től reggel 8-ig nem hagyhatja el a lakást, nyilvános helyeket nem látogathat, táviratot nem adhat fel, távbeszélőn nem beszélhet, a rendes környezetéhez tartozókon kívül más személyekkel nem érintkezhet. Ez a rendőri felügyelet alá helyezés 7 és fél hónapig, azaz 1946. október 1-től 1947. április 20-ig tartott.

A rendőrhatalósági felügyeletet 1947. április 20-i dátummal feloldották annak ellenére, hogy *„Az Államrendőrség Szatmár-Bereg Vármegyei Felügyeleti Körzetének Szemlélője 1263/2/1947 számon 1947. március 26-án kiadott véghatározata még a rendőrhatalósági felügyelet további fenntartásáról rendelkezett.” (Indokolásuk: "a nevezett igazolása még nem nyert befejezést.”)*

Tehát Alföldi Mihállyal szemben hazatérését követően közel másfél évig – 1945. november 23-tól 1947 április 20-ig – fogatosították korlátozó intézkedést. Joggal állíthatjuk, hogy ha valóban emberellenes, háborús bűncselekményt hajtott volna végre, akkor hosszú börtönbüntetés vagy halálos ítélet várt volna rá. 1942-től Turcon és Királyházán szolgált, ráadásul őrsparancsnoki beosztásban, s ezek a települések a világháború végét követően a Szovjetunióhoz kerültek. A Szovjetunió a háború befejezését követően kérte a területén háborús bűncselekményeket elkövető, Magyarországon tartózkodó személyek kiadatását. Alföldi Mihály esetében ez nem történt meg, mert nyilván semmi ellene felhozható érvet nem találtak! (Megjegyzendő, hogy 1970-ben viszont, mikor a Forradalom és Szabadságharc megtorlásaként a "csendőri kártyát újra elővették", az Alföldi családot, Mihály gyermekeit – Lászlót és Vilmát – egy Szovjetunióra is kiterjedő nemzetközi kémhálózat működtetésével gyanúsították! Erről a későbbiekben részletesen szólunk).

Természetesen Alföldi Mihály is kérte „A volt csendőri személyek igazolására alakult önkéntes igazoló bizottság”-tól egyedi igazolását, mert enélkül nem vállalhatott munkát. A bizottság A/207 szám alatt, 1947. június 19-i dátummal, hivatkozva az 1690/1945 ME számú rendeletre, kérelmét elutasította, arra való hivatkozással, hogy a rendeletben foglalt követelményeknek nem felelt meg, „nem igazoltnak” jelentették ki. Aláírták: Réti Károly a bizottság elnöke és az igazoló bizottság

A csendőrséget megszüntető 1.690-1945 M.E. rendelet szerint csak azt igazolták, aki:
"- a németellenes ellenállási mozgalomban személyesen és hatékonyan részt vett, vagy

- az ország felszabadulása előtt működött magyar kormányok törvényeivel, rendeleteivel, intézkedéseivel és utasításaival tevőlegesen vagy szolgálati mulasztásokkal szembefordult, vagy

- bár szolgálatát ellátta, de ténylegesen segítséget nyújtott a demokratikus szervezkedéseknek vagy az azokban résztvevő egyéneknek."

Ezek szerint egy csendőr csak akkor kaphatott volna „igazol” minősítést, ha megszegte volna a rávonatkozó törvényeket és az esküjét. Természetesen ezeknek a követelményeknek Alföldi Mihály, mint az igazolásra került csendőrök zöme nem felelt meg, tehát "nem igazolt"-nak minősítették.

Mialatt Alföldi Mihályt internálták, korábbi állomáshelyein vizsgálat folyt ellene. 1926. márciusától vizsgálták 1944-ig: Mérken, Vásárosnaményban, Nyírmeggyesen, Mándokon, s a későbbiekben Túrcon, Királyházán – valamennyi vizsgálat, mint azt az alábbiakban látni fogjuk, számára semmilyen elmarasztaló eredményt nem hozott. Mindez nem volt elegendő ahhoz, hogy a hivatalos igazoló bizottság „igazoltnak” minősítse! Fennmaradt a Mérki Nemzeti Bizottság 1945. december 11-én kelt igazoló nyilatkozata, mely szerint „*A Mérki Nemzeti Bizottsága hivatalosan igazolja, hogy Alföldi Mihály 1926. március 1 – 1927. február 1. a Mérki csendőrőrsön teljesített szolgálatot, s ezen idő alatt minden cselekedete magyar volt, népellenes magatartásáról nem tudunk. Minden tekintetben kifogástalan viselkedésű, demokratikus gondolkodású csendőrnek ismertük. A nép szerette, ellene semmiféle kifogás nem merült fel. Aláírta Tersánszky György és Bényei Márton a Nemzeti Bizottság elnöke.*”

Alföldi Mihályt Mérkről Vásárosnaményba helyezték, ahol 1927. február 1-től 1935. október 1-ig teljesített szolgálatot, mint beosztott csendőrőrmester. Itt ismerkedett meg későbbi feleségével, Matilddal. A Vásárosnaményi Nemzeti Bizottság Igazoló határozata szerint „*Vásárosnaményban, mint csendőr mindig kifogástalanul viselkedett. A rábízott ügyekben mindig a legnagyobb pártatlansággal járt el. A hozzá került ügyeket mindig humanusan intézte el. Vásárosnamény községben soha senki részéről nem merült fel panasz ellene, hogy hivatali hatalmával vissza élt volna. Demokratikusan gondolkozott, semmiféle népellenes cselekedetben nem vett részt, politikával nem foglalkozott, egyetlen pártnak sem volt tagja. Kelt 1945. december 11-én. Aláírta a Járási Nemzeti Bizottság megbízásából Szilvási István a járási Nemzeti Bizottság elnöke.*”

Szintén megmaradt a Nyírmeggyesi község házában 1945. december 11-én a Nemzeti Bizottság ülésén felvett jegyzőkönyv, amely Alföldi Mihály igazolásával foglalkozott. Nevezett 1935. októbertől 1938. szeptemberig a Nyírmeggyesi őrsön törzsőrmesterként szolgált. A bizottság az alábbi határozatot hozta: „*A Nemzeti Bizottság tagjai egyhangúlag kijelentették, hogy nevezett községünkben mindvégig a nép érdekeit tartotta szem előtt, semmi olyan politikai tevékenységet nem folytatott, ami ne a nép érdekeit szolgálta volna! A községünkben eltöltött idő alatt mindvégig demokratikusan gondolkodott, sem nyilas, sem fasiszta érzelmű nem volt. Aláírták: Ács Lajos a Nemzeti Bizottság elnöke és a bizottság hat tagja. A fentieket Nyírmeggyes elöljárósága is megerősítette, Péter István körjegyző és Gera Árpád bíró aláírásával!*”

1945. november 23-án a Magyar Államrendőrség Tiszai Járási Kapitányság Politikai Osztálya által 48/1945 szám alatt küldött igazolása szerint Alföldi Mihályról a személyes adatokon túl közlik, hogy Mándokon szolgált 1938. szeptember 1-től 1942. szeptember 1-ig. Igazolása tárgyában az eljárást lefolytatták, „*dobszó útján közhírré tettük és ellene semmi panasz nem merült fel. A nyomozás során megállapítottuk, hogy igazságos, hivatásának élő ember volt, aki mindenkivel szemben egyformán járt el, sőt a szegényebb sorsú embereket pártolta. Demokratikus gondolkodása kifogás alá nem esik. Aláírták Tóth Péter rendőrbiztos és Kovács Mihály nyomozó.* Az igazolást megküldték az igazolt lakhelye szerinti rendőrbiztosnak.

Az Államvédelmi Hatóság által 1950-re elkészített csendőrségi nyilvántartás szerint ebben az időben 15.858 csendőr élt Magyarországon, közülük 847 tiszt. Az Önkéntes Igazoló Bizottság által nem igazolt csendőrökről, azaz a Magyarországon lévő szinte teljes állományról országos listát készítettek, a közhivatalban lévőket elbocsátották, ellenük nyomozást indítottak, internálták, zaklatták, s megakadályozták, hogy a segédmunkán kívül más munkához jussanak. Családjaik semmilyen szociális juttatásban nem részesülhetett (orvosi ellátás, nyugdíj), és gyermekeik nem tanulhattak tovább.

Az "igazolt" csendőrök egy része, 139 fő belépett az MDP-be, ott azonban néhány esettől eltekintve karrierjük nem volt hosszú életű! (A koalíciós időkben a többi pártba összesen 84 fő lépett be.) Közülük többen koncepciós perek áldozatai lettek (pl. Korondi Béla).

Az 1950-es összeírás szerint a nyilvántartott 15.828 főből demokráciaellenes tevékenységet fejt ki 559 fő (szervezkedés, kémkedés, rémhírterjesztés, fegyverrejtegetés), 1950-ben őrizetben volt 236 fő, 1945–1950 között eljárás alatt állt, de jelenleg szabadlábon van 2.436 fő, Nyugaton külföldi hírszolgálatnak dolgozott 92 fő.

Az idő múlásával a helyzet nemhogy enyhült volna, fokozatosan tovább romlott. Alföldi Mihálynak Olcsva határában 7 kh (katasztrális hold) és 475 négyszögölnyi földje volt. Felesége hozományként 5 kh földet kapott a szüleitől. Azaz a háborút követően ezen a 12 kh földön gazdálkodhattak volna, erre azonban Matild, férje távollétében a négy kisgyermeke mellett, gazdasági felszerelés és ismeretek nélkül képtelen volt. A földet kiadták feles művelésbe, az irreális beszolgáltatás után, ami őket fokozottan sújtotta, a megélhetésük is veszélybe került. Különösen azt követően, amikor 1949. február 16-án, a 10000/1948. Kor. sz. rendelet 1.§ (1) bekezdése alapján a Földbélő Bizottság Alföldi Mihály földjét igénybe vette. Az indoklás szerint „így kellett határozni, mert nevezett nem földműveléssel foglalkozik és mezőgazdasági ingatlana az 5 kat. holdat meghaladja.”

1948–1951 között testvére, Gyula győrteleki fűrésztelepének építkezésén dolgozott. A telepet a megnyitását követő hónapban államosították. Az államosított üzemből neki már nem volt helye, s ezzel vége lett a biztos keresetnek is. A későbbiekben a földből származó csekély jövedelmét napszámos munkával egészítette ki.

Az 1950-es években megindult koncepciós perekben szinte kívánatos volt egy volt csendőrt vagy a gyermekét, egy volt horthysta tisztet vagy hozzátartozóját perbe fogni. Az ellenséges elemek bűnössége bizonyításra sem szorult, elegendő volt háború előtti foglalkozásának

megemlítése. Ilyen alapon ítélték el a szomszéd falubeli Vitkában élő Tömösi József volt csendőrt, Alföldi Mihály barátját az "Újhelyi Iván és társai" perben, ahol III. rendű vádlottként 8 év börtönbüntetést kapott. Ítélete indoklásában azt olvashatjuk, hogy „*a Horthy fasizmus legexponáltabb erőszakszervezetének a tagja volt, az ő esetében nem lehet enyhítő körülményként figyelembe venni korábbi munkás származását*”.

A csendőrség legénységi és altiszti állományának zöme szegény paraszti vagy nehéz sorsú munkáscsaládból származott, mint Alföldi Mihály is. A vitkai perben az I. fokon halálra ítélt Ujhelyi Iván esetében is elegendő volt a vád megalapozásához, hogy földbirtokos fia és a kormányzó rokona. Az ugyancsak Vitkában élő Orosz Endre volt horthysta honvéd alezredes vád alá helyezéséhez sem volt szükség konkrét vádakra, az „államellenes szervezkedés” általános vádján túl semmi érdemlegessel nem vádolták! Az a Fenyvesi fedőnevű ügynök, Gaál Sándor volt, aki az Ujhelyi Iván és társai, valamint a többi vitkai perhez is a muníciót szolgáltatta, Olcsván és a környéken is tervezett hasonló koncepciók pereket.

Az ügynök 1952. augusztus 19-én azt jelentette, hogy Olcsva községben illegális szervezkedés folyik. A csoport 8–10 főből áll, a szervezők között megemlítette Alföldi Mihályt is, aki csendőr főtörzsőrmester volt és beregi részen szervez! Felsorolta valamennyi olcsvai és környéki csendőr, illetve honvédtiszt és altiszt nevét. A vizionált olcsvai szervezkedés résztvevői: D. János volt csendőr tizedes, aki Kisvárdára jár szervezni, P. Antal volt honvéd altiszt, B. Géza volt honvéd százados, akit az ÁVH figyelmeztetett, hogy hagyja el a falut, mert egyébként letartóztatják. Az, hogy a tiszti rangján kívül más bűne nem volt, nem érdekelte az illetékeseket. Az ÁVH-nak ekkor nem volt szüksége újabb, a vitkai koncepciók perek mintájára indított eljárásra, úgyhogy a túl buzgó ügynökük, Fenyvesi ajánlatát ez esetben nem „realizálták”. Nyilvánvalóan a leghalványabb nyom sem utalt semmilyen szervezkedésre, mert egyébként megindították volna az eljárást.

Ezek után, mivel Alföldi Mihályra semmi terhelőt nem találtak, azt várhatnánk, hogy engedték dolgozni, beilleszkedni, s békén hagyták. Sajnos nem így történt, aki az 1940-es években vagy később bekerült a PRO, az ÁVO, illetve az ÁVH nyilvántartásába, az haláláig vagy 1989-ig ott is maradt. Ez az indoklást sem igénylő bélyeg csupán annyi, hogy csendőr volt, mely nemcsak az ő, de gyermekei sorsát is ellehetetlenítette, megnehezítette az egész időszak alatt.

Súlyosan érintette a családot a 7870/1948. Kormány számú, a származás szerinti megkülönböztetést elrendelő rendelet, melynek alapján megakadályozták az Alföldi és a többi csendőr gyermek továbbtanulását. **Az „ellenség” (mármint akit a kommunisták uralmuk veszélyeztetőinek tartottak) kategóriájába tartozó szülők gyerekeit ért megalázó, kirekesztő, korlátozó intézkedések már 1945-ben elkezdődtek, majd 1948-ban, a kommunista hatalom egyértelmű átvétele után, az 1949/50-es tanévtől 1963-ig igen durva adminisztratív formában érvényesültek, azt követően enyhébben, de a rendszerváltásig érzékelhetően.**

Az 1956-os forradalom leveretését követően az MSZMP Ideiglenes Központi Bizottsága 1956. december 5-i ülésén a forradalmat már *Horthy fasizta, kapitalista, földesúri ellenforradalomnak minősítette!* Szerintük az „ellenforradalom” *célja a kapitalista földesúri*

rendszer visszaállítása volt. Kitörésében, nyilatkozatuk szerint, döntő szerepet játszottak a régi rend hívei, az úgynevezett belső reakció, köztük a csendőrök aknamunkája. Meghatározták az ellenforradalom elleni harc négy fő irányát, melynek 3. pontja szerint a fő felelősök a fasiszta és burzsoá pártok, a Horthy rezsim vezetői, politikai és katonai személyei, valamint az olyan volt fegyveres szervek vezetői és tagjai, mint a csendőrség és a vkf/2-es horthysta tisztek.

Olcsván, az akkor 1.000 fős kistelepülésen a forradalom ideje alatt nem történt semmilyen érdemleges esemény. Csupán leverték a vörös csillagot a tanácsháza tetejéről, és megalakították a helyi Nemzeti Bizottságot. Alföldi Mihályt a falu népe a Nemzeti Bizottság elnökének akarta megválasztani, ezt azonban idős korára és felesége erőteljes tiltakozására való hivatkozással visszautasította.

A faluban az irányítás jogfolytonos volt, a volt tanácselnök lett a Nemzeti Bizottság elnöke, s majd újra ő lett a tanácselnök. Szükség volt azonban egy bűnbakra, akinek a nyakába lehetett varrni az el sem követett atrocitásokat, erre a legalkalmasabb személy természetesen Alföldi Mihály, az egykori csendőr főtörzsőrmester volt.

Mint „rendkívül veszélyes ellenforradalmárt,” 1957 márciusában „gyűjtötték be”, előbb a járási székhelyre, a vásárosnaményi rendőrségre vitték, majd a járásból összeszedett többi „rendkívüli veszélyes ellenforradalmárral” Tökölre szállították, ahol tettelesen "emlékeztették" az el sem követett bűneire. A márciusi és októberi letartóztatások 1958-ban befejeződtek. Ezekkel a „preventív” intézkedésekkel kapcsolatban más adat nem merült fel. Az ott történekről természetesen nem beszélhetek, de a sokáig megmaradt kék foltok önmagukban is árulkodtak. A levéltárakban erre vonatkozó dokumentumokat nem sikerült fellelni (azokat a rendszerváltásra készülve megsemmisítették – a Szerk. megjegyzése).

A csendőrség bélyege alkalmas volt a zsarolásra, a beszerzésre itthon is és külföldön is. Ezt igazolja az is, hogy az itthon is és az Ausztriában működő Magyar Harcosok Bajtársi Közösségébe (a továbbiakban MHBK) is több magyar ügynököt tudtak beépíteni, akik között magas rangú honvéd- vagy csendőrtisztek is voltak, de előfordultak altisztek is, annak ellenére, hogy az MHBK vezetője, Zákó András is kémelhárító főtiszt volt.

Mint korábban már említettem, a magyar állambiztonsági szolgálat 1970-ben Alföldi Mihály gyermekeit az Innsbruckban egyetemi tanulmányokat folytató Lászlót és a Budapesten élő szintén egyetemi hallgatót hűgát azzal gyanúsították, hogy a szintén Innsbruckban élő Végh József volt vkf-2-es százados vezetésével egy nemzetközi kémhálózatot működtetnek, mely Ausztria-Magyarországon keresztül a Szovjetunióra is kiterjed. A Politikai Rendőrség levélben a Kárpátontúli Terület Államvédelmi Szervéhez fordult. Feltevésük szerint Alföldi Mihály aki 1942. szeptember 15-től, mint csendőr főtörzsőrmester Turcon, majd Királyházán őrsparancsnoki beosztásban teljesített szolgálatot, Végh József volt vkf/2-es századossal ugyanazon hadtestnél vagy hadosztálynál teljesített szolgálatot. Feltételezték együttműködésüket. A fentieket tájékoztatásként közölték, kérték „Szovjet Barátaikat”, hogy amennyiben Alföldi Mihály volt csendőr főtörzsőrmester ottani tevékenységére, illetve Végh Józseffel való kapcsolatára adatokkal rendelkeznek és az operatív érdekeiket nem sérti, úgy közöljék azt velük!

A Szovjetunióból érkezett válaszban az alábbiakat olvashatjuk:

„A magyar barátainkat érdeklő Alföldi Mihállyal kapcsolatban megállapítottuk, hogy nevezett a háború idején valóban a csendőrségnél szolgált Korolevo (Királyhágó, helyesen Királyháza községben – a szerző megjegyzése). Bűnös tevékenységéről adatokat beszerezni nem tudtunk. Nem volt lehetőségünk megállapítani a Végh Józseffel, („Vitéz”) való együttműködését sem.” Ezzel a kör bezárult, Mihályt a KGB leigazolta.

Részletesen bemutatták Végh József vkf/2-es százados pályafutását és a vele hivatali kapcsolatot tartó személyeket. Természetesen Végh Józsefet veszélyes ellenségnek tekintették, de szakmai munkájáról elismeréssel írnak. Megjegyzik, hogy Végh a háború végén csatlakozott a Kopjás mozgalomhoz, s tudomásuk szerint annak az innsbrucki elnöke volt. Meg nem erősített forrásaik szerint az 1950-es évek elejéig a légerekben szervezett be magyar fiatalokat francia és a nyugatnémet titkosszolgálatnak Magyarország és a Szovjetunió elleni kémkedésre.

Az Innsbruckban élő László valóban ismerte Végh Józsefet, atyai barátjának tekintette, de kémkedést nem folytattak; az csak a magyar állambiztonságiak fantáziájának terméke volt.

Mihály, az 1960-as évektől az olcsvai termelősövetkezetben mezőőrként dolgozott. Ezen az "elvtársak" sokat ironizáltak. A hetvenes évektől innen ment nyugdíjba.

-Leánya, Dr. Alföldi Vilma összeállítása

Szerk. A 2020-ban a Püski Kiadónál magánkiadásban megjelent "Az ellenség gyermekei" című könyv Alföldi Mihály csendőr altiszt őrsparancsnok sorsát és a családját, gyermekeiket ért üldözéseket részletesen mutatja be. A könyv a szerzőtől megrendelhető a alfoldivil@gmail.com címen (3500 Ft és postaköltség).

Alföldi Vilma

AZ „ELLENSÉG” GYERMEKEI

*„....gyermekét a helyi társadalmi bizottság
szocialista rendszerünk érdekei szempontjából
továbbtanulásra nem javasolja.”*

PÜSKI